

Karácsonyi Zsolt

ŐSZI LEVÉL

Nézz rám, hány tavasz éget, hány bevadult nyarad ég el?
Hány rőt fény ébred még szél kitakarta vidéken?
Hány domb hajlata izzik, mint arcon a szemérem?
Mennyi időnk van még és másnak mennyit ígérünk?

Rétünk volt az igazság, hétköznap kaszagépe
nyírta le végül. Csúcsok közt még fénylik a nyárfolt.
Megközelít a december félelmes hidegével,
nyurga tavaszban most is időzne az égre kitárult.

Elhinném, hogy az őszi avarban a menny mocorog már,
csak hogy pusztul a táj és pusztul az elme vidéke,
minden aláhull, színt téveszt a semmi reménye –
élni se tudtam, halni se bírok nélküled immár.

PAJZÁNUL KONKRÉT VERS. LEVÉL A RADONNAK

Veled élni már egyre nehezebb. Te vagy a nyolcvanhatodik.
Elememben érzem magam, talán még kitavaszodik.
Ez most egy olyan periódus, amikor befogad a rendszer,
átadom magam neked, te pedig: fogadod a testem.
Jelen voltál a kezdeteknél, és igen, elhozhatod a végem,
azt a pontosan kimért, osztódó befejezésem.

Szerettem volna élni, legalább hatszáz évig, mint Ciceró.
De te eljöttél és borsot törsz az orrom alá. Ezért beszélek zöldeket.
Ettől lesz szép, ami szebb. A kevés csakis ettől lesz valami.
Gáznemű lény, akinek csakis a hangját hallani.
Ölelj meg, ölelj át. Szerettelek.
Ameddig konkrét voltál.
Most elfelejtelek.